

'Een heerlijke detective.'

The Times

Tante Poldi

EN DE
Siciliaanse
Leeuwen

Mario
Giordano

Over hoe en waarom tante Poldi naar Sicilië vertrekt en wat haar schoonzussen daarvan vinden. Zonder haar pruik en een fles brandy kan ze niets. Tante Poldi nodigt iedereen uit om varkensbraadstuk te komen eten, doet haar neef een aanbod dat hij niet kan afslaan en leert haar burens in de Via Baronessa kennen. Van wie er echter niet veel later al eentje verdwenen is.

Op haar zestigste verjaardag vertrok mijn tante Poldi naar Sicilië, om zich daar beschaafd dood te zuipen en ondertussen naar de zee te turen. Tenminste, dat vreesden wij allemaal, maar er kwam wat tussen. Sicilië is gecompliceerd, zelfs sterven kun je er niet zomaar, er komt áltijd wat tussen. En ineens gaat alles dan heel snel, en is er iemand vermoord, en heeft niemand iets gezien of gehoord, en weet niemand er iets van af. Logisch dat tante Poldi als de stoere Beierse vrouw die ze is, de dingen zelf in de hand moest nemen en voor orde moest zorgen. En daarmee begon de ellende.

Mijn tante Poldi. Een glamoureuze verschijning, altijd goed voor een dramatische scène. Ze was iets zwaarder geworden in de afgelopen jaren en, toegegeven, de drank en zwaarmoedigheid hadden een paar groeven in haar uiterlijk geploegd, maar ze was nog steeds een aantrekkelijke vrouw die geestelijk nog helemaal bij was, althans meestal. Qua mode was ze sowieso bij. Toen *Music* van Madonna uitkwam, droeg tante Poldi als eerste in de Westermühlstrasse een witte cowboyhoed. In een

van mijn vroegste herinneringen zie ik haar nog in een knal-oranje broekpak met mijn oom Peppe op het terras van mijn ouders in Neufahrn zitten, met in haar ene hand een biertje, in haar andere een Roth-Händle-sigaret. Als zij begon te lachen, lachte iedereen met haar mee. Haar schaterlach kwam vanuit haar tenen en kwam onophoudelijk in golven uit haar schokkende lijf. Hij werd alleen onderbroken door schunnige opmerkingen en vloeken, die van mij de ster van het schoolplein maakten toen ik ze daar de volgende dag herhaalde.

Isolde en Giuseppe hadden elkaar in München bij de televisie leren kennen. Tante Poldi was kostuumontwerpster en oom Peppe kleermaker, een beroep dat hij bij gebrek aan andere talenten en aspiraties had overgenomen van zijn tirannieke en hypochondrische vader, die verder ook geen talenten en aspiraties had gehad. Geheel in tegenstelling tot zijn vader, dus mijn overgrootvader, Barnaba, die zonder één woord Duits te spreken in de jaren twintig naar München was geëmigreerd om daar een lucratieve groothandel in zuidvruchten op te richten en rijk te worden. Maar ik dwaal af.

Het was ware liefde tussen tante Poldi en oom Peppe. Helaas gingen er alleen een paar dingen vreselijk mis. Twee miskramen, de drank, de affaires van mijn oom, de scheiding van mijn oom, de ziekte van mijn oom, de dood van mijn oom, het gedoe met het perceel in Tanzania en een paar andere vervelende wendingen, veranderingen en verschuivingen in het leven hadden tante Poldi zwaarmoedig gemaakt. Toch bleef ze veel lachen, liefhebben en drinken, en als iets haar tegen de borst stuitte, liet ze het er niet bij zitten. En dat was in feite altijd zo.

Tante Poldi had genoten van haar werk als kostuumontwerpster. Maar in de laatste jaren was ze steeds vaker opdrachten aan jongere collega's kwijtgeraakt. Het ging slechter met de tv, de sfeer was harder geworden, en geleidelijk aan had tante Poldi steeds minder plezier in haar werk gekregen. Stom genoeg had de vervelende kwestie in Tanzania haar destijds bijna haar hele spaarboekje gekost. Maar niet veel later waren haar ouders vlak na elkaar overleden en zij hadden haar het

huisje aan de rand van de stad Augsburg nagelaten. En omdat tante Poldi het huis en alles wat ermee samenhang altijd al had gehaat – wat lag er dan meer voor de hand dan met de rest van haar spaargeld en haar kleine pensioentje een hartenwens in vervulling te laten gaan: doodgaan met zeezicht. En met familie om zich heen.

De familie op Sicilië vermoedde natuurlijk dat tante Poldi, gezien haar neiging tot zwaarmoedigheid, haar dood met een glaasje van het een of ander wilde bespoedigen. En ze vonden dat ze daar iets tegen moesten doen, op alle mogelijke manieren. Als ik familie zeg, dan bedoel ik vooral mijn drie tantes, Teresa, Caterina en Luisa, en mijn oom Martino, de man van Teresa. Tante Teresa – want zij heeft het bij ons voor het zeggen – probeerde tante Poldi over te halen om bij hen in Catania te komen wonen, zodat ze een oogje in het zeil konden houden.

‘Ach, Poldi, wat moet je nu in je uppie in zo’n afgelegen oord?’ jammerde ze in haar beste Münchense accent. ‘Kom gewoon bij ons in de buurt wonen, dan heb je altijd iemand om mee te kletsen en te kaarten. Alles is op loopafstand. Theaters, bioscopen, de supermarkt en het ziekenhuis zijn vrijwel om de hoek. En we hebben zelfs een paar knappe politieagenten.’

Maar het was vergeefs. Tante Poldi wilde haar zwaarmoedigheid bestrijden met zeezicht. En zeezicht kreeg ze. Vanaf haar dakterras had ze een adembenemend uitzicht. Aan de voorkant op de zee en aan de achterkant op de Etna. Wat wil je nog meer? Het was alleen jammer dat tante Poldi met haar slechte knie nauwelijks nog de trap naar het dak op kon lopen.

Torre Archirafi is een vriendelijk, dromerig stadje aan de oostkust van Sicilië tussen Catania en Taormina. Door de kilometerslange kustlijn van puntige, massieve lavarotsen is het vrijwel ongeschikt voor elke vorm van toeristische uitbuiting, gentrificatie en ontsiering. Tenminste, dat zou je zeggen. Het weerhoudt de bewoners er in elk geval niet van om hun afval aan de kustlijn te dumpen, elkaar naar vermogen het leven zuur te maken en in de zomer logge houten steigers en snackbars tussen de rotsen te rammen waar in het weekend gezinnen en

jongeren uit Catania elkaar verdringen om te zonnebaden, te eten, tijdschriften te lezen, te ruziën, te eten, naar de radio te luisteren, te eten en te flirten. En dat allemaal onder de non-stopherrie van ondefinieerbaar basgedreun en in een wasem van kokosolie, frituurvet en fatalisme. En daar middenin: tante Poldi. Ik heb het nooit begrepen, maar ze is er dol op.

Daarentegen is de winter in Torre klam en vochtig. De donkere, ruwe zee valt tegen de golfbrekers uit alsof hij het hele stadje komt halen en kladdert met zijn adem van zoutdampen zwarte schimmelbloemen op elk plafond. De airco's en krakemikkige verwarmingssystemen kunnen daar niet tegenop. Tante Poldi moest al in april nadat ze in de Via Baronessa was komen wonen het hele huis opnieuw laten witten. En dat moet elk jaar opnieuw. De winters in Torre zijn geen pretje, maar gelukkig duren ze maar kort.

Voor je boodschappen moet je naar het nabijgelegen Riposto of, beter nog, naar de *megamercato* Hipersimply waar je alles kunt krijgen. In Torre zelf is alleen nog de kleine *tabacchi* van signor Bussacca voor het hoogstnodige, de *bar-pasticceria* Cocuzza met de treurige signora en een *ristorante* waar zelfs de katten met een boog omheen lopen. Maar Torre Archirafi heeft wel een mineraalwaterbron te bieden, en hoewel de vulinstallatie in de haven al in de jaren zeventig van de vorige eeuw is stilgelegd, is Acqua di Torre voor mijn tantes nog altijd een begrip. Aan de zijmuur van de oude waterfabriek hangt een rij messing kranen waar de bewoners van Torre gratis hun eigen mineraalwater kunnen tappen.

‘En, hoe smaakt het?’ vroeg ik beleefd toen tante Poldi voor het eerst enthousiast over het mineraalwatertappunt vertelde alsof het een chocoldefontein was.

‘Afschuwelijk natuurlijk, wat denk jij dan? Maar lokaal patriottisme maakt het volk dorstig.’

Maar liefst vier weken had oom Martino met tante Poldi kras tussen Syracuse en Taormina rondgereden op zoek naar een geschikt huis. Voordat hij met pensioen ging was hij verte-

genwoordiger in kluizen en kassasystemen voor banken – een lucratief baantje. Hij kent Sicilië op zijn duimpje. Mijn tantes hadden tante Poldi in elk geval wel kunnen overhalen om zich te beperken tot een straal van hooguit een uur rijden rondom Catania. Maar geen enkel huis voldeed aan tante Poldi's wensen. Elke keer had ze iets te mekkeren, te bekritisieren of te bespotten. Terwijl er in feite maar één, nogal esoterisch criterium was.

‘Weet je,’ fluisterde tante Poldi een keer tegen me, ‘het is heel simpel. Ik voel het meteen. Er zijn goede plekken met goede vibraties en slechte plekken met slechte vibraties. En daartussen is niets. Het is zeg maar digitaal. Het is de binaire structuur van geluk.’

‘De wat???’

‘Onderbreek me niet de hele tijd. Ik voel het meteen of een plek goed of slecht is. Het kan een stad zijn, een huis, een appartement, maakt niet uit. Ik voel het meteen. De energie. Het karma. Of het ijs dik genoeg is. Snap je? Ik voel het gewoon.’

Alleen deed ze dat helaas bij geen enkel huis dat de tantes voor haar uitkozen. Het ijs was nooit dik genoeg en zelfs oom Martino werd er zo langzamerhand gek van. En dat wil wat zeggen, want normaal wordt hij met elk uur dat hij achter het stuur zit fitter. Hij heeft een hekel aan airco's, drinkt zelfs in augustus uit principe nooit een slok water, maar rookt ongeveer evenveel als hij ademt.

Ik herinner me uitstapjes met oom Martino in de zomervakantie, als ik een dagje niet naar het strand mocht omdat ik begon te verbranden. Uitstapjes! Twaalf uur durende autoritten door Dante's inferno, door lucht als gesmolten glas, zonder water of verkoeling, in een Fiat Regata die blauw stond van de rook. Als ik het raampje omlaagdraaide, verschroeide ik en schuurde de sirocco over mijn gezicht, dus ademde ik liever de sigarettenwalm in. Oom Martino kletste gedurende de hele rit aan één stuk door. Over de geschiedenis van Sicilië, de herkomst van de beste pistaches, Lord Nelson en de zusters Brontë, het leven in de middeleeuwen, Frederik II, de Vucceria-

markt van Palermo, de trek van de tonijn en de overbevissing door de Japanse trawlers en de mozaïeken van Monreale. Hij becommentarieerde live-uitzendingen van Radio Radicale uit het Italiaanse parlement. Hij doceerde over cyclopen, Grieken, Noormannen, Arabieren, generaal Patton en Lucky Luciano en de gele zijden sjaals. Over de enige denkbare manier om *granita* te maken. Over engelen, demonen, de *trinacria*, de waarheid over Kafka en het communisme en de verhouding van lichaamslengte en delinquentie binnen de mannelijke bevolking van Sicilië. Vuistregel: hoe kleiner de man, hoe gevaarlijker en hoe groter de kans dat hij een maffioso is. Dat ik er amper wat van verstond, stoorde hem niet. Mijn Italiaans was bar slecht. Behalve enkele handige scheldwoorden en *che schifo*, *allucinante*, *birra*, *con panna*, *boh*, *beh* en *mah* – het reisvocabulaire van jongeren op het strand dus – sprak ik het vrijwel niet. Dat maakte mijn oom Martino niet uit. En het maakte hem ook niet uit dat ik op een gegeven moment niet eens meer de puf had om een levensteken te geven. Hij reed gewoon door, rokend, kletsend en met het uur fitter en jonger, als een soort Siciliaanse Dorian Gray. En tussendoor, op de schaarse momenten dat hij heel even zweeg om een nieuwe MS aan te steken, fluisterde hij de naam van zijn vrouw.

‘Teresa!’

Gewoon zomaar, uit het niets, alsof ze ergens in de buurt was, in de kofferbak of onder de achterbank, en hij iets belangrijks tegen haar moest zeggen.

‘Teresa!’

Je hoefde geen antwoord te geven op deze bezweringsformule van de liefde, maar tante Teresa verzekerde me een keer dat ze hem telkens hoorde roepen, ook al was hij nog zo ver weg.

Af en toe stopten we bij een provinciale bank in een of ander saai gehucht, waar ik eindelijk een cola kreeg en oom Martino een *caffè* dronk met de bankdirecteur. Hij sloot een zakelijke transactie af of legde zijn hand op een kluis waarvan het deurtje vastklemde maar dat vervolgens op wonderbaarlijke wijze wel weer openging. Hij had zo zijn trucjes in het zakenleven,

mijn oom Martino, waaronder het zoeken naar paddenstoelen. Maar hij liet me ook occulte fresco's in achthoekige romaanse kerken, koele geheime gangen in Arabisch-Normandische burchten en obsceen stucwerk in barokke paleizen zien. Allerlei dingen die hij op zijn tochten dwars door Sicilië had ontdekt.

Niemand kent Sicilië dus beter dan mijn oom Martino, maar een geschikt huis voor tante Poldi vinden stelde zelfs zijn schat aan ervaring en lokale kennis, ja, zijn hele levenswijsheid behoorlijk op de proef.

'Mijn tactiek in de eerste dagen,' bekende hij me, 'was om tante Poldi helemaal murw te maken. Zorgen dat ze helemaal gaar werd en dan snel een beslissing nam en een huis in de buurt koos. Urenlang in de hete auto totdat ze helemaal gefrustreerd raakte – dat is de perfecte vermurwingstactiek. Maar je tante is onverstoorbaar. Onverwoestbaar. Ze is een tank. Ze zucht en vloekt, het zweet stroomt vanonder haar pruik in haar gezicht alsof ze een lekkend vat op haar hoofd heeft, maar ze geeft niet op. Ze is een taaie tante. *Madonna*, ik heb alles geprobeerd.'

'En hoe hebben jullie het huis uiteindelijk gevonden?'

'Puur toeval.'

Hij zweeg en rookte, rookte en zweeg. Ik wachtte. Ook een soort van vermurwingstactiek. En die werkt altijd bij mijn oom, want hij wil praten. Hij moet gewoon altijd praten.

'*Beh!* Nou, luister. Het is de laatste dag, in de middag en we hebben al vijf huizen bekeken. Ik ben de wanhoop nabij. Ik ben aan het eind van mijn Latijn en heb dringend behoefte aan een kop koffie. En dus neem ik op de *provinciale* de eerste de beste afslag.'

'Naar Torre Archirafi?'

'Ja, ik zeg toch, het was puur toeval. We hadden daar helemaal geen huis op ons lijstje staan. We nemen alleen een caffè in het barretje, je weet wel, die bar met de treurige signora achter de kassa, en ik raak aan de praat met een man over van alles en nog wat. En tante Poldi? Die wordt alweer onrustig, wil alweer verder. Maar ik laat me niet opjagen. Ik had dringend een pauze

nodig en praat rustig verder met die aardige man. Tante Poldi houdt het niet langer uit, stormt de bar uit – en verdwijnt.’

‘Verdwijnt? Tante Poldi? Hoe dan?’

‘Madonna, figuurlijk gesproken, natuurlijk! Ze komt gewoon niet terug. Na een poosje begin ik me toch zorgen te maken en ga ik haar zoeken.’

Hij drukte zijn sigaret uit, schudde een nieuwe uit het pakje en stak hem aan.

‘Maar je vindt haar niet,’ spoorde ik hem aan om verder te vertellen.

‘Het leek wel alsof het stadje haar had opgeslokt. En dus spreek ik de pastoor aan, die me net tegemoetkomt. Ik geef hem een beschrijving van tante Poldi. De weleerwaarde is meteen enthousiast, je snapt wat ik bedoel. Ah, die aardige signora Poldina uit Monaco di Baviera! Mijn naam kent hij ook al en hij is helemaal op de hoogte van onze familieverhoudingen, weet dat we op zoek zijn naar een huis en wijst naar een voormalig vissershuis in het midden van de steeg waarin we staan. En wat zie ik? Een bouwval. Echt, wat ik je zeg: helemaal verval- len, alleen katten, hagedissen, brem en spoken. Maar als ik ernaartoe ga, zie ik tante Poldi al opgewonden tussen de oude, van lavastenen opgetrokken muren heen en weer lopen en op haar tenen wippen en met haar voeten stampen. “Het ijs is dik genoeg!” roept ze als ze me ziet. “Dit is het! Dit is een goede plek! Heb je gezien hoe de straat heet? Supervibraties, een heel pure, positieve energie!” Haar woorden. “Dit is mijn huis,” riep ze telkens weer. Het was zinloos om ertegenin te gaan, je weet hoe ze is.’

‘Stond het huis wel te koop?’

‘Maak je een grapje? Heb je eigenlijk wel geluisterd?’ Oom Martino vouwde zijn handen als in een gebed en bewoog ze dramatisch voor zijn borst. ‘Een bouw-val! En ja, aan de muur hing zelfs nog een oeroud briefje met *vendesì* en een telefoon- nummer erop. De eigenaar kon het amper geloven toen tante Poldi hem belde. Tja, de rest van het verhaal ken je. Als je het mij vraagt heeft ze te veel betaald voor die bouwval, voor dat

geld had ze boven beter een behoorlijke badkamer voor je kunnen laten bouwen.'

Ik weet niet of tante Poldi te veel voor het huis aan de Via Baronessa heeft betaald en het maakt me ook echt niet uit. Genereuze mensen kun je niet afzetten en tante Poldi is de meest genereuze persoon die ik ken. Ze heeft nooit iets cadeau willen hebben of iets nog goedkoper willen hebben. Ze heeft iedereen die haar heeft geholpen goed betaald, de werklui, de vuilnisman en Valentino, en in het restaurant gaf ze altijd een flinke fooi. Niet dat ze met geld smeedt, zo breed had ze het nu ook weer niet, maar ze hechtte er gewoon niet veel waarde aan.

Feit is in elk geval dat het huis een schot in de roos was. Dat bevestigde mijn neef Ciro ook, die architect is, dus hij kan het weten. In het jaar daarna restaureerde hij het huis aan de Via Baronessa geheel volgens de wensen en de bescheiden financiële middelen van tante Poldi en richtte hij het naar haar smaak in. Het was een heel mooi, smal huis. In de tweede rij aan zee gelegen, niet te klein, niet te groot, met drie verdiepingen en een barok balkon, een kleine binnenplaats en zoals gezegd dat dakterras met het spectaculaire uitzicht op de zee en de vulkaan. Het lag ingeklemd in een schaduwrijk steegje achter de kustpromenade en was viooltjesblauw en zonnegeel geverfd, met groene vensterluiken en een massief messing bord zodat iedereen al van veraf kon lezen wie daar op Via Baronessa 29 woonde: Isolde Oberreiter. Mijn tante Poldi. Plus om de paar weken boven op zolder haar neef uit Duitsland. Op de een of andere manier hoorde ik van begin af aan net zo bij het interieur als de Afrikaanse ebbenhouten afgodsbeelden en de twee levensgrote porseleinen poedels.

Toen het nieuwe huis na een jaar klaar was om erin te trekken, het oude huis in München tot op de spoken uit het verleden na leeg was en de verhuishagens al onderweg waren richting de Alpen, de Apennijnen en de Etna, stond tante Poldi's oude Alfa Romeo volgestouwd en volgetankt in de Westermühlstrasse te wachten op zijn laatste grote tour. En op mij. Want omdat tante Poldi vliegangst had en niemand haar zelfs in nuchtere

toestand in staat achtte om in haar eentje zo'n lange autorit te maken, hadden de tantes er bij mij op aangedrongen om haar van München naar Torre Archirafi te brengen.

'Jij kunt toch je eigen tijd indelen en bent niet gebonden,' verklaarde tante Caterina, de verstandigste van onze familie, aan de telefoon. 'En schrijven kun je net zo goed bij ons. Misschien zelfs nog beter.'

Waarmee ze bedoelde: omdat jij toch werkloos en werkschuw bent en nog niet eens een vriendin hebt hoewel andere mannen van jouw leeftijd allang een gezin hebben, kun je net zo goed bij ons lanterfanten – misschien leidt het nog tot iets goeds.

En dat was uiteindelijk ook zo.

Maar eerst stond mij een autorit van vierendertig uur te wachten, van München naar Torre Archirafi, in Isoldes jarentachtig-Alfa met een te zware motor en rolbeugels, die ze pertinent niet voor een praktischere Panda wilde inruilen en waar ze maar zelden in reed, aangezien je daar officieel nuchter voor moest zijn.

'We zouden tot Genua kunnen rijden en dan gezellig de veerboot naar Palermo kunnen nemen,' stelde ik aarzelend voor, maar tante Poldi keek me slechts meewarig aan. Mijn fout. Ik had het kunnen weten. Als ze ergens een hekel aan had, dan was het aan het woord 'gezellig'.

'Zeg, als je het te veel vindt met mij...'

'Nee, nee, het gaat wel,' zei ik kreunend en we sukkelden weg. We reden nooit harder dan honderd, slopen over de Brennerpas, tuften de hele laars af, kropen langs Milaan, Florence, Rome en Napels, almaar over de *autostrada* tot Reggio Calabria. 's Ochtends op de veerboot tussen Scilla en Charybdis aten we de eerste *arancini di riso*. Bij Messina namen we een verkeerde afslag en vanaf dat moment wilde tante Poldi het laatste stuk naar Torre per se zelf rijden. Ze liet de motor van de astmatische Alfa ronken en scheurde weg. Toen we in Torre aankwamen kuste ik de grond en dankte ik Moeder God voor mijn redding en wedergeboorte.

‘Van harte gefeliciteerd met je verjaardag,’ zei ik met hese stem. Want het was precies de dag dat tante Poldi zestig werd.

Om de paar dagen kwamen oom Martino en de tantes in Torre langs om te kijken hoe het met tante Poldi ging. Mijn tantes hadden namelijk ook een project: tante Poldi zo lang mogelijk in leven houden en in elk geval zorgen dat ze wat meer levenslust kreeg. En voor Sicilianen berust joie de vivre altijd op twee pijlers: goed eten en praten ofwel ruziën over goed eten. Oom Martino ging bijvoorbeeld elke dag naar zijn tempel, de vismarkt van Catania. Daar is het niet bepaald een vrolijke boel. Het is meer een soort beurs, waar mannen gestrest en in opperste concentratie rondhangen, bij de viskraampjes de kwaliteit van het aanbod en de prijs checken, en speculeren op het buikstuk van een tonijn of op de kans dat een visser verlaat nog met een zwaardvis aankomt als alle anderen al voorzien zijn en je hem dan voor een prikkie en verser dan vers krijgt. Dat duurt urenlang en is niet bepaald een pretje. Of mijn oom ging met tante Teresa bij de Etna paddenstoelen plukken. Om brood te kopen reed hij eens helemaal om de Etna heen. Voor eieren ging hij naar een garage bij Lentini, waar gemuteerde kippen eieren met twee dooiers legden. Granita at je alleen bij Cipriani in Acireale, *cannoli alla crema di ricotta* alleen bij Savia op de Via Etna in Catania. Toen ik de Pasticceria Russo in Santa Venerina prees vanwege hun marsepein, bromde mijn oom slechts minachtend, om er vervolgens meteen met me naartoe te rijden om ter plekke te controleren of het waar was. Overigens kreeg ik wel een compliment over mijn intelligentie. De kersen moesten uit S. Alfio komen, de pistaches uit Bronte, de aardappelen uit Giarre, en de wilde venkel van een specifiek, strikt geheimgehouden lavaveld waar je met een beetje geluk ook oesterzwammen vond die zo groot waren als je handpalm, mits de Terranova’s je niet voor waren geweest. *Arancini di riso* at je bij Urna in San Giovanni la Punta en pizza bij Il Tocco aan de provinciale, pal achter de Esso. Van de mandarijnen waren alleen die uit Syracuse lekker en van de vijgen alleen die van

de straatverkoper in San Gregorio, waar die dan ook vandaan kwamen. Als je al ergens buiten je eigen huis vis kon eten, dan alleen bij Don Carmelo in Santa Maria la Scala. Waar je overigens ook de beste *pasta al nero di seppia* kreeg. Het leven was gecompliceerd. Het land zat in de wurggreep van de crisis en de corruptie, mannen bleven tot halverwege hun veertigste of totdat ze trouwden bij hun ouders wonen omdat ze geen werk konden vinden – maar op culinair gebied sloten de Sicilianen geen enkel compromis. Wat tante Poldi, die nieuwsgierig was en overal van kon genieten, altijd al leuk had gevonden aan Sicilië. Alleen de wijnsmaak van mijn oom vond ze maar niks. Hij en de tantes dronken niet vaak. Er wordt trouwens toch niet veel gedronken op Sicilië, hooguit een klein glaasje bij het eten, maar dat is het dan wel. In het begin was dat een probleem voor tante Poldi, tot ze de wijnafdeling van de Hipersimply ontdekte en later Gaetano Avola met zijn wijnberg in Zafferana leerde kennen. Maar nu loop ik op de zaken vooruit.

Poldi's dag begon altijd met een glaasje prosecco om wakker te worden. Daarna volgde een espresso met een scheutje, en daarna een flinke scheut zonder espresso. Soms, als ze zich erg zwaarvoelig voelde, wandelde ze naar Praiola, een afgelegen kiezelstrandje. Een betoverend plekje met helder water dat wel vloeibaar kobalt leek. Het strand was bezaaid met lavabrokken die door eb en vloed rondgeslepen waren tot zwarte en roestbruine dinosauruseieren. Meestal was ze daar helemaal alleen. Pas in de hoogzomer kwamen later op de dag de gezinnen met hun radio's, picknickmanden, koelboxen, zwembanden en parasols. Ze slibden het strandje dicht tot het in oktober net een afvalberg leek en door een van de winterstormen weer gereinigd werd. Soms stak tante Poldi haar voeten in het heldere water. Dan gooide ze een bijzonder mooi dinosaurusei voor mijn oom Peppe in zee, vouwde haar handen voor haar borst en zei: 'Namasté.' En ook: 'Krijg de klere.'

Om elf uur nam ze haar eerste witbiertje en zette ze op vol volume een plaat van Umberto Tozzi op, die zo luid *Gloria*

schetterde dat zelfs de sirenen in de zeestraat van Messina er gek van waren geworden.

Als mijn neven en nichten op bezoek waren, blèrden we met zijn allen met de schlager mee, alleen vervingen we ‘Gloria’ altijd door ‘Poldi’. Je zou kunnen zeggen dat het een soort hymne werd.

Vreemd genoeg klaagden de burens nooit. Het gekke was dat ze vanaf dag één dol waren op tante Poldi. Ze droegen haar boodschappen, deden kleine klusjes in haar huis, gingen met haar mee naar officiële instanties en nodigden haar uit voor kaartavondjes. Ook al had het leven van mijn tante een flinke knauw gekregen, in haar buurt voelde iedereen zich op zijn gemak. De burens noemden haar altijd ‘Donna Poldina’.

De burens: links signora Anzalone met haar man, ook allebei op leeftijd. Het huis aan de rechterkant was van ene *dottore* Branciforti, een belastingadviseur uit Catania, die echter hooguit in het weekend met zijn minnares kwam en in de zomermaanden met zijn gezin. Aan het eind van de straat woonde Elio Bussacca, de eigenaar van de tabacchi op de hoek. Hij had Valentino bemiddeld voor mijn tante.

In de eerste weken na de verhuizing leek alles nog volgens plan te verlopen voor tante Poldi. Ze had haar huis ingericht met haar oude meubels, met de boerenkasten, de antieke wapenverzameling van haar vader, de Afrikaanse ebbenhouten afgodsbeelden en de porseleinen snuisterijen. En nu proostte ze afwisselend de zee en de vulkaan toe. Als ze zich tot de Etna richtte, stak ze uit respect voor de grote roker altijd een MS op, een *morto sicuro*, zoals de Italianen zeggen, en dronk ze er een glas brandy bij.

De hitte droop in pareltjes van haar af als de dooi op een lotusblad, hoewel bij haar het zweet alleen vanonder de pruik druppelde.

Trouwens, die pruik.

Zolang ik me kan herinneren heeft ze die gedragen. Een immens zwart gevaarte, dat zich al naar gelang de mode in diverse kapsels boven haar hoofd samenbalde als een onweerswolk. Wat zich daaronder verborg had volgens de familielegende nog

nooit iemand te zien gekregen. Zelfs mijn oom Peppe had zich hierover slechts vaag geuit. Ik vermoed echter dat het later Vito Montana gegund was om een blik onder het allerheiligste te werpen. Maar ook hij zweeg er discreet over.

Meteen op de eerste zondag nadat ze verhuisd was nodigde tante Poldi de tantes, mijn neven en nichten, en mij – die in de logeerkamer op zolder nog steeds van de heenreis moest bijkomen – uit voor een etentje. Met varkensbraadstuk, biersaus, knoedels en rode kool. 's Middags. Midden in juli. Op Sicilië. Ter verwelkoming kregen de gasten een waterglas vol martini waar een Finse zeeman van in coma geraakt zou zijn. Terwijl tante Poldi binnen nog de saus indikte en afwisselend een scheutje bier bij het eten deed en een slokje bier opdrank, zaten wij op het broeierige binnenplaatsje onder de enige markies opengedrongen als pinguïns in de storm. Maar het rook al heerlijk. Toen tante Poldi met het enorme varkensbraadstuk naar buiten kwam, badend in het zweet en met een knalrood hoofd, sprong ik meteen paniekerig op.

‘Kom alsjeblieft snel in de schaduw, tante Poldi!’

Maar zoals zo vaak keek tante Poldi me alleen meewarig aan. ‘Je dacht toch zeker niet dat ik naar Sicilië ben gegaan om in de schaduw te gaan zitten? Ik wil in de zon! Een echte zon die energie uitstraalt! *Il sole!* Want in Italië is de zon een man, net als de zee en de vulkaan, en voor deze drie mannen ben ik tenslotte hiernaartoe gekomen! Dus ga nou maar eindelijk zitten, dan haal ik de knoedels.’

Het varkensbraadstuk was overheerlijk, *la fine del mondo*, zelfs bij veertig graden Celsius. Mijn neven, die van nature nogal sceptisch waren ten aanzien van Duits eten, aarzelden aanvankelijk, maar begonnen na het eerste beleefde hapje te schranzen. Alleen de rode kool raakten ze niet aan. In elk geval liet niemand zich intimideren door de hitte.

‘Zeg, hoe ga jij eigenlijk terug naar Duitsland?’ vroeg tante Poldi ineens.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik kan de komende dagen wel een vlucht boeken.’

Tante Poldi schudde haar hoofd alsof ik iets heel doms had gezegd.

‘Bevalt het je niet in de logeerkamer op zolder?’

‘Eh, ja, zeker wel.’

‘Schrijf je?’

‘Ja, het gaat wel.’

‘Is er al iets te lezen?’

Dat was de vraag waar ik zo’n hekel aan had.

‘Weet je, tante Poldi, op dit moment nog niet, het is allemaal nog in ontwikkeling. *Work in progress.*’

Ik was zo stom geweest om tijdens de rit over mijn eigen, net zo zelfvernietigende project te vertellen: het schrijven van een grote, epische, Duits-Siciliaanse familiesaga over drie generaties. Zo’n dikke, sappige pil, briljant verteld, met allerlei wendingen, geestrijke beelden, louche figuren, schurken met stoppelbaarden, etherische schoonheden, veel bloot, liefdesverwickelingen, schelmenstreken, broeierige dagen en zwoele nachten en barstend van historische parallellen. Het zou mijn grote succes worden, mijn ticket tot wereldfaam. Alleen jammer dat ik geen meter vooruitkwam. Ik was volkomen geblokkeerd en helemaal verkrampt. Al vanaf de eerste bladzijden was het sisyfusarbeid. Dit alles had ik al tussen de Brennerpas en Messina aan tante Poldi verteld. Ze had alleen geknikt, want zij wist alles van falen.

‘Ik dacht: als het je daarboven bevalt, kun je wel blijven. Of vaker komen. Regelmatig, bedoel ik. Om te schrijven en onderzoek te doen. Het zou ook goed zijn voor je Italiaans.’

Ik kreunde. ‘Ja, dank je, nog meer druk.’

Maar om de een of andere reden liet tante Poldi het niet los. ‘Ik begrijp jou gewoon niet! Je hebt daarboven een eigen badkamer en alle rust. Je kunt komen en gaan wanneer je wilt en als er iets gebeurt op liefdesgebied mag je haar altijd meenemen.’

Ook dat nog. Maar het spreekt voor zich dat mijn tantes enthousiast waren over het idee, want dan was er een familielid in de buurt, iemand die bij tante Poldi een oogje in het zeil hield.

En toen tante Poldi me de zondag daarna voor de lunch ontbood, wist ik dat elke tegenspraak zinloos was. Nou ja, dacht ik, in elk geval kun je tijdens het falen naar de zee staren, dat is niet verkeerd. En zo vloog ik op kosten van de tantes één keer per maand vanuit Duitsland naar Italië. Ik logeerde in de Via Baronessa op zolder, kampte overdag met mijn middelmatigheid en luisterde 's avonds, als tante Poldi voldoende aangeschoten was, vol verbazing naar de stand van zaken omtrent haar speurwerk in de moordzaak-Valentino.

Over Valentino, een zeer persoonlijk fotoproject van tante Poldi, een middag in Torre Archirafi en de treurige signora Cocuzza. Tante Poldi maakt zich zorgen en wordt bijna door palmbomen geveld. In Acireale jat ze iets en ontdekt ze even later een klein maar zwaar-bewaakt paradijs waar een leeuw is verdwenen.

Valentino was een stille, tengere jongen van begin twintig. Zo'n Siciliaans type waarin het Arabisch-Normandische erfgoed van Sicilië tot uiting komt. Zwarte lokken, olijfkleurige huid, brede neus, brede mond, blauwe ogen.

‘Een mooie jongen,’ vond tante Poldi. ‘Net zo’n stuk als Peppe vroeger. Je zou bijna voor de verleiding zwichten.’

Want of je het nu gelooft of niet, ondanks haar leeftijd en corpulentie trok tante Poldi nog steeds de aandacht van de mannen in het stadje, gezien hun blikken. Tante Poldi was altijd al hot geweest en beslist geen treurig geval. En ze was dol op mannen, en dan vooral op de exemplaren in een elegant politie-uniform. Daar kwam ik achter toen ze me een keer de fotoalbums van haar agentencollectie liet zien. Tante Poldi had namelijk een hobby: knappe verkeersagenten uit de hele wereld fotograferen. En aangezien ze veel gereisd had, had ze in de afgelopen dertig jaar maar liefst vijf dikke albums met mannelijkheid in met stoom gestreken uniformen verzameld. Van Alaska tot Australië, van Belgrado tot Buenos Aires. Alle foto's waren keurig gedateerd en vaak stond er een naam bij, wanneer

tante Poldi de hoeder van de wet nader had leren kennen. Er waren foto's van getatoeëerde Maori's in een spierwitte korte broek, van een sikh met snor in smetteloos kaki die met zijn stok zwaaide, en van bereden New Yorkse *cops* met weerspiegelende brillen die hun tanden lieten zien. Een trotse parade van kranigheid, scherpe vouwen en snorren. Canadese *mounties* in knalrood parade-uniform, Schotten met slanke heupen en rode wangen in zwart-wit, Bolivianen met korte benen in olijfgroen met een sportieve pet op, weemoedige Siberische jongens met bontmutsen. Tante Poldi had ze allemaal gehad. Maar het liefst fotografeerde mijn tante *vigili urbani*. Minstens de helft van haar foto's was van Italiaanse verkeersagenten met hun witte handschoenen en soms ook witte tropenhelm.

‘Weet je, de mooiste vind je in Rome. Absoluut de allermooiste. Daar kan verder niemand aan tippen. Die zijn zo gracieus als Noerejev. Elk handgebaar is perfect en het uniform zit als gegoten. En je moet niet denken dat er ook maar één is die ooit zou glimlachen, nee, dat had je gedacht! Glimlachen doen ze pas als de dienst erop zit – en ik weet waar ik het over heb. Maar hier, kijk, eergisteren heb ik in Taormina ook een pracht-exemplaar gespot.’

’s Woensdags kreeg tante Poldi namelijk in Taormina les op de taalschool van Michele, een vriend van mijn neef Ciro. Woensdag was daarom de enige dag waarop ze nuchter bleef. Tante Poldi sprak wel een aardig woordje Italiaans en redde zich in het dagelijks leven prima, maar dat was niet voldoende voor haar.

‘Waarom zou je jezelf die stress aandoen?’ vroeg ik een keer. ‘Als je je toch dood wilt zuipen.’

Het was niet slim, helemaal niet slim om het vermoeden van mijn tantes zo onverholven uit te spreken.

‘Wat is dat nou voor een belachelijke vraag?’ snauwde ze tegen me. ‘Zolang jij de werkwoordsvormen van de *passato remoto* nog niet onder de knie hebt, hoef je niet te doen alsof je slim bent, knul. Begrepen?’

In elk geval had tante Poldi in Taormina een bijzonder ele-

gante *vigile* gefotografeerd, die ze bij de eerste de beste gelegenheid graag nader wilde leren kennen. De fleur leek er bij hem wel af te zijn, met zijn zorgvuldig bijgeknipte baard en zijn buikje, maar hij droeg zijn smetteloze uniform met de benijdenswaardige arrogantie van een goed uitziende sukkel wiens overhemden nog steeds door zijn mama gestreken werden.

Maar terug naar Valentino. Hij was geen sukkel, hoewel hij uiteraard ook nog bij zijn ouders woonde. Maar hij had dan ook nog geen opleidingsplek bij een bedrijf of vaste baan gevonden. Terwijl Valentino echt een slimme jongen was, zoals tante Poldi al gauw merkte. Zoals zoveel jonge Sicilianen redde hij zich met tijdelijke baantjes en speelde hij met de gedachte naar Duitsland te emigreren. Verhuizen naar een ander land om daar vervolgens decennia te blijven is voor Sicilianen een peulenschilletje. Koffer inpakken, *bacio*, *addio* – en weg. In elk geval makkelijker dan een kort reisje met een lowbudgetmaatschappij naar de Duitse neef. Maar dat even terzijde.

Valentino hielp tante Poldi met kleine reparaties in huis, die al kort na de restauratie noodzakelijk waren. Niets tegen mijn neef Ciro, maar bij het dak hadden zijn mensen broddelwerk geleverd. Toen ik boven in de badkamer een keer de gloeilamp wilde vervangen, kreeg ik een waterval van regenwater uit het lampenglas over me heen. Het is een wonder dat ik geen schok heb gekregen.

Valentino kon verlichting aansluiten, schilderijen ophangen, de airco onderhouden en boodschappen doen in de Hipersimply. Een jongen met veel talenten. Tante Poldi had hem snel in haar hart gesloten en zoals bekend was daar veel plek. Ze leerde hem zelfs Duitse woordjes. Waarbij hij met de uitspraak die hij van haar leerde ten noorden van Aschaffenburg al in de problemen zou zijn gekomen. Maar er kwam toch niets van Duitsland, want begin augustus was Valentino ineens spoorloos verdwenen.

Tante Poldi wachtte een hele dag op Valentino, die beloofd had om naar een verstopte afvoer te kijken. Als iemand tante Poldi een keertje liet zitten, nam ze dat diegene niet kwalijk.

Maar ook de volgende dag en de dag daarna hoorde ze niets van Valentino en zijn mobiele telefoon nam hij ook niet op. In eerste instantie was ze verbaasd en daarna ergerde ze zich eraan. Maar ten slotte maakte ze zich zorgen. En ze besepte nu pas hoe weinig ze eigenlijk van Valentino wist.

Ze wist alleen zijn achternaam. Candela.

Ze had geen idee waar hij woonde.

Signora Anzalone had niet eens gemerkt dat Valentino weg was en signor Bussacca haalde slechts zijn schouders op.

‘*Boh*, waar zal die zijn. Hij zal wel een meisje hebben leren kennen. Die duikt wel weer op.’

Dat stelde tante Poldi niet gerust. En ze geloofde het ook niet.

‘Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?’

Bussacca dacht na. ‘Gisteren? Nee, ik denk eergisteren. Of maandag. Ja, maandag, toen heeft hij een pakje Lucky Strike gekocht en voor vijftig euro beltegoed voor zijn mobieltje.’

Dat herinnerde tante Poldi zich. Valentino had maandag de zware pot met het citroenboompje naar het dakterras gesleept, daarna een nieuw pakje sigaretten opengemaakt en de tegoedcode op een nieuwe telefoonkaart opengekrast en op zijn mobieltje geactiveerd.

‘Weet u voor welke telefoonmaatschappij de *scheda telefonica* was?’

‘Een TIM. De andere waren op.’

Tante Poldi herinnerde zich het blauw-rode kartonnen kaartje en verbaasde zich alweer, want Valentino had zijn telefoon anders altijd met een rood-witte kaart opgeladen. Bovendien had hij maandag ook een spiksplinternieuwe, inklapbare telefoon gehad. Dat viel haar nu op.

‘Waarom is hij van aanbieder gewisseld?’ vroeg ze zich hardop af.

‘*Boh*,’ zei signor Bussacca weer, wat het Italiaanse equivalent was van: ‘Ik heb geen flauw idee.’

‘Waar kun je het beste heen gaan als je iets wilt weten?’ vroeg tante Poldi later aan mij waarna ze zelf meteen het antwoord gaf. ‘Naar de waterplaats. Want alle dieren ontmoeten elkaar

altijd bij de waterplaats. Zowel de kleine als de grote. De rovers en de prooien, ze gaan allemaal naar het water. Dat is bij mensen niet anders. En wat is de waterplaats van Torre Archirafi?’

‘Eh... de mineraalwaterbron?’

Tante Poldi zuchtte. ‘In figuurlijke zin natuurlijk!’

‘De bar?’

‘*Cento punti!*’ riep tante Poldi en ze nam een slok.

In de *bar-gelateria* Cocuzza kenden ze tante Poldi natuurlijk allang. Ze kwam er elke middag voor een moerbeigranita met boven en onder slagroom en een brioche. Sterk naar parfum ruikend, in een witte kaftan, met een dramatische potloodstreep onder haar ogen, flink rouge op en met gouden sandalen aan kwam ze de bar binnenzeilen als een cruiseschip dat in een provinciale haven aanmeert. Altijd om vijf uur, als na de lange, zinderend hete middag de huizen weer opengingen en het hele stadje zich opmaakte voor de *passaggiata*. Dat ging zo: omdat er toch geen winkels waren om langs te slenteren, liepen de flaneurs een kort rondje over de *lungomare*, waarna hun route direct afboog richting het geklimatiseerde hemelrijk van de bar, net als de vliegbaan van kometen die te dicht bij de zon komen.

Maar dat was ook geen wonder, want behalve op dinsdag waaide er vanuit de bar van ’s ochtends tot ’s avonds uit twee ventilatoren een heerlijk Noordpoolbriesje en de belofte van vanille, amandelmelk, koffie en kunstmatige aromastoffen die iedereen die niet van steen was in verrukking brachten. Buiten op het plein zinderde de Siciliaanse zomermiddag, maar binnen vibreerde de Noordpool onder het gesnor van de ventilatoren en de airco, die de vlekken onder de oksels liet verdampen en de augustushitte voor de duur van een *gelato* deed vergeten. Maar liefst acht soorten romige gebergtes glansden in de vitrine, met in de directe omgeving verse slagroomtaartjes vol bosbessen, amandelgebak, *cornetti*, brioches en vruchten van marsepein. En helemaal aan het eind van de toonbank geurden bladerdeeg-flapjes, gouden *arancini*-puntjes, *pizzette* en *tramezzini*. Achter de toonbank, diep verborgen onder aluminium deksels, ston-

den granita's en flessen vol ijskoude amandelmelk. Kortom: de belofte dat er een goede God bestaat.

Die indruk verdween echter zodra je de bar binnenkwam en het gezicht van signora Cocuzza zag, die met zo'n treurige blik in haar ogen achter de kassa zat dat het bijna je hart brak. Hoe oud was ze? Niemand wist het precies. Vijftig? Zestig? Honderd? Misschien was ze wel een spook. Ze was wankel en mager, en er hing een zwakke geur van mottenballen en eeuwigheid om haar heen. Tante Poldi had alleen kunnen achterhalen dat haar man tien jaar geleden was overleden. Haar twee volwassen zonen achter de toonbank leken echter kerngezond in hun augustuslethargie, met hun geëpileerde wenkbrauwen, tribals op hun bovenarmen, misdadigerskapsels en voetbalshirts.

Signora Cocuzza glimlachte nooit en zei ook bijna nooit iets. Ze bediende alleen de kassa, gaf je de bon, dwong zichzelf tot een sip lachje en staarde daarna weer in het luchtledige alsof elke handeling achter de kassa haar haar laatste levensenergie kostte. Dat wekte natuurlijk nieuwsgierigheid op en daarom ging tante Poldi ook helemaal niet zozeer vanwege de lekkere granita naar de bar. Signora Cocuzza, dat zag tante Poldi meteen, moest ooit een prachtige vrouw zijn geweest. Maar tante Poldi zag ook dat in de wankele gestalte een groot verdriet schuilde. Want zoals gezegd wist tante Poldi daar alles van af.

'Pardon, signora, maar hebt u Valentino in de afgelopen dagen gezien of iets van hem gehoord?'

De vraag leek maar heel langzaam tot signora Cocuzza door te dringen. Ze bleef de bon voor de granita voor tante Poldi ophouden.

'U kent Valentino Candela toch wel?' ging tante Poldi onverstoorbaar verder en ze pakte de bon aan. 'Hij lijkt sinds drie dagen van de aardbodem verdwenen te zijn. Misschien is hij hier inmiddels een keer opgedoken? Ik bedoel, niet dat ik me zorgen maak, maar je vraagt je toch af of er iets aan de hand is.'

Signora Cocuzza schudde nauwelijks waarneembaar haar hoofd, alsof die kleine beweging haar al vreselijk veel inspanning kostte.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

En ze zweeg weer.

Om haar verder niet lastig te vallen wilde tante Poldi al met haar bon naar de vitrine lopen. Maar signora Cocuzza was nog niet klaar.

‘Donna Poldina...’

Ze was nauwelijks te verstaan. Verrast dat ze haar onverwacht bij haar naam aansprak, stond tante Poldi in een mum van tijd weer voor de kassa. Ze keek toe hoe de treurige signora een pen uit de zak van haar schort pakte alsof het een heel zwaar voorwerp was en iets op de achterkant van een briefje krabbelde. Een adres in Acireale.

‘Zijn ouders,’ fluisterde signora Cocuzza en ze gaf haar het briefje.

Tante Poldi dacht even na. De vraag hoe het kwam dat signora Cocuzza het adres wist, lag op het puntje van haar tong. Maar ze liet het voorlopig maar zo en bedankte haar. Ze gaf de bon weer aan de signora terug en veranderde haar bestelling.

Zoals gezegd, het was middag. En zoals gezegd, het was augustus. Wat ten eerste betekende dat het nog steeds heet was en ten tweede dat tante Poldi al niet meer helemaal nuchter was. Toch reed ze even later dapper in haar Alfa naar Acireale, met een kilo gelato in een mooi verpakte piepschuimen beker met bloemetjespapier eromheen en een strik erop op de passagiersstoel. Het was niet ver, praktisch om de hoek, maar de smalle, slingerende provinciale, met links en rechts hoge, oude lavastenen muren, kostte tante Poldi in haar toestand toch behoorlijk wat moeite. Ze moest constant uitwijken voor de citroenenvervoerders die in tegenovergestelde richting langsscheurden. Vlak voor Santa Tecla schoot een vrachtwagen met volgroeide palmbomen en olijfbomen uit de poort van een grote tuinderij. Op het laatste moment kon tante Poldi nog vol op de rem trappen. De vrachtwagenchauffeur toeterde boos, voegde in op de weg en scheurde weg. Tante Poldi bleef een paar tellen hijgend aan de rand van de straat staan en staarde naar de grote poort

met het lichtgevende bord ernaast: PIANTE RUSSO.

Op een haar na door palmbomen geveld, dacht tante Poldi hoofdschuddend. Hemel, dat zou alles in de war hebben geschopt.

Hoewel ze in Acireale de weg niet kende, vond tante Poldi het adres aan de rand van de stad meteen. Ze wist zich sowieso in elke plaats van de wereld uitstekend te redden, van Jakarta tot Lima. Ze had namelijk een niet te evenaren tactiek: ze vroeg om de haverklap de weg. Om de honderd meter stopte ze, zich er niets van aantrekkend als er achter haar getoeterd werd, en vroeg de eerste de beste die ze zag naar de weg. Haar werkwijze was bestand tegen verkeerde informatie van een of andere grapjas en met de precisie van een navigatiesysteem kwam tante Poldi altijd via de kortste route op haar bestemming.

Maria en Angelo Candela waren nog geen vijftig maar leken toch oud. Ze waren sinds vier jaar werkloos en leefden van de bijstand en van het kleine bedrag dat Valentino mee naar huis bracht. Ze hadden een kleine woning waar het naar sigaretten, uien en wanhoop rook, maar tante Poldi's oog viel meteen op de spiksplinternieuwe kleurentelevisie. Valentino's ouders leken niet eens verbaasd toen tante Poldi zomaar bij hen op de stoep stond.

'Valentino heeft veel over u verteld, donna Poldina,' zei Maria en ze verdeelde het ijs dat tante Poldi had meegebracht snel over drie glazen. 'Het is net alsof we u al heel lang kennen.'

'En waar is Valentino nu?'

De Candela's wisselden een ongeruste blik uit die tante Poldi niet ontging.

'We weten het niet,' zei Angelo zacht. 'We hebben sinds drie dagen niets meer van hem gehoord.'

'Doet hij zoiets vaker?'

De Candela's schudden hun hoofd en aten hun ijs op voordat het helemaal gesmolten was. Of om niet te hoeven praten, dacht tante Poldi.

'Hebt u geen enkel idee waar hij zou kunnen zijn?'

Ze schudden weer hun hoofd. De plastic lepeltjes tikten te-

gen de glazen. Tante Poldi geloofde geen woord van wat ze zeiden. Peinzend likte ze haar lepel af. Het chocolade-ijs was gemengd met het pistache-ijs en het smaakte zoet, bitter en zout. Naar tranen en vervlogen hoop, dacht tante Poldi. En al die smaken tegelijk, zoals altijd in dit land.

‘Begrijpt u me alstublieft niet verkeerd,’ zei tante Poldi in haar beste Italiaans. ‘Ik wil me niet in uw privé-zaken mengen. Maar ik zie dat u zich zorgen maakt. Ik ben ook ongerust. Omdat... ik bedoel... misschien zit hij wel in de problemen.’

Bij het woord ‘problemen’ krompen ze ineen. Bij Maria leek er diep vanbinnen iets los te komen dat zich als een gekwelde zucht een weg baande naar de oppervlakte.

‘Op dat moment,’ vertelde tante Poldi me later, ‘bij die zucht, toen wist ik helemaal zeker dat Valentino flink in de puree zat. Want ik weet alles van puree en dat soort zuchten. Je weet wel, alarmfase rood. Op dat moment wist ik dat zijn ouders al niet meer geloofden dat hij terugkwam. En dat ze me ook niet meer zouden vertellen. Je weet wel, *omertà* en zo. En toen ging er bij mij een knop om. Ik moest en zou Valentino vinden. En wel zo snel mogelijk. Dat was de enige reden waarom ik dat mozaïeksteentje heb meegenomen.’

Vastberaden legde tante Poldi haar ijslepel neer en keek Maria aan. ‘Zou ik misschien zijn kamer mogen zien?’

‘Dank u wel voor het ijs, signora Poldi,’ zei Angelo formeel, ‘maar u kunt nu beter gaan.’

Maria wierp haar man een scherpe blik toe en stond op. ‘Maar natuurlijk kunt u eerst nog even zijn kamer zien.’

Valentino’s kamer zag eruit zoals elke kamer van een jongeman die nog thuis woont. Een onopgemaakt bed, slordig verspreid wasgoed, een oeroude laptop met een aangesloten game-controller, posters van Ferrari, voetbalhelden en pin-ups. Het rook er naar mottenballen en drugs. Buiten op het randje voor het raam gedijde een grote cannabisplant in een pot.

Terwijl tante Poldi goed om zich heen keek, bleef Maria in de deuropening staan alsof ze vreesde de geesten te storen die in deze kamer woonden.

‘Dat is een cannabissoort die je niet kunt roken,’ zei Maria. ‘Die houdt hij alleen voor de sier, omdat hij zo mooi is.’

Tante Poldi dacht er het hare van. Op een ladekast ontdekte ze Duitse studieboeken, Japanse manga’s en een rijtje kleine, gekleurde mozaïeksteentjes die in het zonlicht glinsterden. Lichtgekleurde scherven aardewerk, aan één kant glanzend geglazuurd, geen enkele groter dan het topje van een vinger. Helemaal aan de buitenkant lag ook een geel stukje kristal, zoals je soms met wat geluk bij de Etna vindt. Ongeveer drie centimeter groot, een rombisch prisma, gegroeid op een porieuze steen, mooi om te zien. Tante Poldi pakte hem op en toen ze hem teruglegde, roken haar vingers een beetje naar zwavel. Met haar telefoon maakte ze een foto van het kleine stilleven. En oeps, voordat ze het zelf doorhad, had ze stiekem een van de geglazuurde scherven in haar zak gestopt. Dat hoort natuurlijk niet, maar ze deed het puur vanuit een soort impuls. Een soort genetisch programma, zoals ze me later vertelde. Want wat je nog over mijn tante Poldi moet weten: haar vader was hoofdcommissaris bij de recherche in Augsburg geweest. Moordbrigade. Georg Oberreiter, sommigen zullen zich hem misschien nog herinneren, hij heeft de zaak-Nölden opgelost. En ook al heeft tante Poldi haar hele leven geprobeerd om haar ouders, het huis en de duffe buitenwijkatmosfeer van zich af te schudden zoals een kat het water uit haar vacht schudt, moet je bedenken dat de appel nooit ver van de boom valt, ook niet in huize Oberreiter. Het was bij tante Poldi gewoon aangeboren.

Maria liep met tante Poldi mee naar de deur. ‘Nogmaals bedankt voor het ijs. Als we wat van Valentino horen, bel ik u meteen.’

‘Misschien hebt u ook zin om een keertje bij mij op bezoek te komen om gezellig samen te kletsen, dat zou ik heel leuk vinden.’

Maria schudde haar hoofd en zuchtte weer zoals alleen een moeder zucht die weet dat ze haar kind niet kan helpen.

‘Hij werkte af en toe voor Russo,’ fluisterde ze. ‘Voor de *vivaio*, kent u die?’

Tante Poldi moest denken aan de vrachtwagen met de palmbomen die haar bijna had overreden. Pianta Russo.

‘Bedoelt u de grote boomkwekerij aan de provinciale?’

Maria knikte. ‘Ja. Bij Femminamorta.’

Femminamorta.

En alweer kwam er een herinnering boven bij tante Poldi. Een piepkleine herinnering, al half ten onder gegaan in de vergetelheid. Hij dwarrelde op, wervelde rond en landde geruisloos als een sneeuwvlokje bij de beelden van de dag dat Valentino voor de laatste keer bij haar was geweest. Beelden van een nerveuze Valentino, die een halfvolle cementzak de trap naar het dak op sleepte om daar een plek te repareren die niet helemaal waterdicht was. Een op de een of andere manier bedrukte Valentino, bedacht ze nu, die te veel rookte, een spiksplinternieuwe telefoon met een TIM-kaart activeerde en vertelde dat hij ’s avonds nog ergens naartoe moest. Naar Femminamorta.

‘Kunt u me vertellen waar dat ligt?’

Het was in elk geval niet makkelijk te vinden, want Femminamorta was geen plaats of restaurant en werd dus ook niet aangegeven met wegwijzers. Het was de officieuze naam van een landgoed aan de provinciale, pal naast de grote boomkwekerij Russo. Doordat het door de muren van lavastenen langs de straat niet mogelijk was om een blik te werpen op het terrein erachter, er geen bord was en tante Poldi niemand zag aan wie ze het kon vragen, moest ze een paar keer heen en weer rijden tot ze eindelijk de kleine oprit zag. Een haast onbegaanbare veldweg doorkruiste een paar honderd meter lang het terrein van de boomkwekerij. Achter de stenen muren snorden sproei-installaties en ronkten graafmachines die met volgroeide palmbomen op en neer reden.

Maria’s beschrijving volgend, ploeterde tante Poldi in haar Alfa over honderden gaten in de weg naar een oude, door bougainville overwoekerd poortgewelf met twee zuilen. Op de ene troonde een norse stenen leeuw, met in zijn klauw een wapen met lelies. Op de andere zuil was de leeuw weg.

En achter het poortgewelf... lag een klein paradijs.

Femminamorta.

Een enigszins vervallen Siciliaans landhuis uit de achttiende eeuw, opgetrokken uit lavatufgesteente met een aantal lagen roze verf, bijna geheel bedekt met bougainville en jasmijn, gelegen in een subtropische tuin met palmen, oleanderstruiken, hibiscus, avocado-, abrikozen- en citroenbomen. En niet eens zo ver op de achtergrond, met uitgespreide vleugels als een donkere beschermengel: de Etna.

Er was niemand te zien en alle luiken waren dicht. Alleen naast een verbleekte zonnwijzer op de bovenste verdieping van de villa stond een raam open.

Tante Poldi parkeerde de Alfa en probeerde te achterhalen of er iemand aanwezig was.

‘Permesso?’

Geen antwoord.

Dan maar harder. ‘PERMESSO? ... Hallo?’

Niets.

Oké, dan ging tante Poldi zelf wel een rondje maken door de sprookjesachtige tuin. De wind ruiste zacht door de palmboomen. Zonnestralen glinsterden op het huis en de tuin. Verder was er niets te zien of te horen, alsof deze plek nog gewekt moest worden. Misschien door een glimlach, want vanaf het eerste moment wist tante Poldi dat dit een goede plek was. Dat het ijs hier dik genoeg was.

Aan de achterkant van het huis hing was te drogen. Tante Poldi wilde net weer roepen, toen ze als uit het niets werd aangevalen door een heel grote en heel boze mannetjesgans. Blazend en met uitgespreide vleugels schoot hij onder de opgehangen was door en kwam op tante Poldi af, die de gans bij gebrek aan een stok scheldend in het Beiers op afstand probeerde te houden.

‘Ga weg, rotbeest. Sodemieter op, lelijkerd! Ja, blaas maar. Je denkt zeker dat ik bang voor je ben, met dat macho gedoe van je. Nou, mooi niet, rotbeest!’

De gans blies, tante vloekte. Aanval, terugtrekking, blazen, vloeken.

‘*Mon dieu!* Wie is daar?’ riep een vrouwenstem in het Italiaans met een Frans accent vanaf de bovenste verdieping.

‘*Moi!*’ riep tante Poldi naar boven.

De gans werd meteen rustig.

Op het bovenste terras verscheen een tengere jonge vrouw. Bleke huidskleur, spijkerbroek, versleten coltruitje met opgestroopte mouwen, zonnebril en kort, donker haar dat in de war zat alsof ze net uit bed kwam.

‘De droom van elke kettingrokende Franse regisseur,’ legde tante Poldi me later uit. ‘Als je snapt wat ik bedoel. Helemaal het cliché, het pure destillaat van de nerveuze, waanzinnig nukkige, onverdraaglijk eenzame, supererotische en Sartre-lezende Franse schoonheid.’

‘Ik begrijp het al,’ zei ik. ‘Niks voor mij dus, bedoel je.’

‘God, wat ben je toch altijd lichtgeraakt!’

‘Riep je echt “*moi*”?’

‘Ja, natuurlijk! Dat riep ik spontaan, daar hoefde ik niet eens over na te denken.’

‘Ah! *Êtes-vous français?*’ riep de jonge vrouw enthousiast vanaf het terras.

‘Nee!’ riep tante Poldi in het Italiaans terug, met een blik op de gans, die nu kalm was. ‘Maar zegt u dat niet tegen die machogans!’

De vrouw lachte en kwam naar beneden. De gans trok zich weer terug op zijn wachtpost.

‘*Mon dieu*, hij is angstaanjagend, nietwaar? Ik geloof dat hij zelfs protectiegeld van de honden int.’ Ze sprak vloeiend Italiaans, maar met een heel sterk Frans accent. Ze keek even naar tante Poldi. Daarna lachte ze weer, alsof de korte keuring zeer tot haar tevredenheid was uitgevallen, en stak haar hand naar mijn tante uit. ‘*Valérie Raisi di Belfiore. Gewoon Valérie.*’

‘*Isolde Oberreiter. Gewoon Poldi.*’

‘Wat was dat voor een grappige taal, die u zojuist sprak?’

‘Beiers.’

‘Ah, u bent Duits!’

‘Het is iets ingewikkelder.’

‘Nou, aan uw Italiaans is het niet te horen. Maar, mon dieu, ik ben de laatste die dat kan beoordelen. Ik woon hier sinds mijn twintigste, maar iedereen zegt constant tegen me: “Maakt u zich niet ongerust, signorina, over een paar maanden zal uw Italiaans al veel beter zijn.”’ Ze lachte weer. Ze lachte net zo vaak als dat ze ‘mon dieu’ zei. Ze pakte tante Poldi impulsief bij haar arm vast alsof ze een goede kennis was.

‘*Alors*. Waarom staan we hier eigenlijk? Wilt u een kopje koffie? En vertelt u me dan welke vriendelijke getijden u hier aan dit strand hebben aangespoeld.’

Valérie leidde tante Poldi het huis in, waar het koel was en naar stof, boeken, mottenballen en de jasmijn rook die Valérie in weelderige bossen over talrijke vazen had verdeeld. De tijd leek plotseling langzamer te verstrijken, alsof ze zich hierbinnen door geurende olie moest bewegen. Ergens blafte een hond, maar verder was er niets meer van de buitenwereld te horen. Ook binnen in de rozekleurige villa leek het alsof de tijd had stilgestaan. Het interieur was in de loop van de eeuwen versleten, maar bijna nog helemaal in originele staat. De vloer was betegeld met licht terracotta en zwart basalt. Op sommige plekken glinsterde kleurrijk mozaïek onder de versleten tapijten door. Op de plafonds fonkelden bloemenornamenten, dansten verbleekte nimfen met fauneske geliefden door tropische landschappen, sloegen pauwen hun veren uit en trokken kraanvogels over mistige landschappen en schimmelvlekken. Grote kraken, dolfinen en glanzende roodbaarzen doorkruisten een mythische oceaan, bevolkt door waternimfen en sirenes, en een wulpse cycloop staarde vanachter de Etna op mijn sprakeloze tante neer.

‘Wel allemachtig, sodeju, krijg nou wat!’ riep tante Poldi in het Beiers uit. En in het Italiaans: ‘Dit huis is een magisch oord!’ Want tante Poldi wist ook alles van magische en vervloekte oorden.

Blij zette Valérie de espressokan weer weg en liet tante Poldi een van de gastenkamers zien, die ooit de kapel van het huis was geweest. Van het gewelfde en beschimmelde plafond dwar-

relde de kalk af, maar tussen de afgebrokkelde plekken waren nog steeds fresco's te zien met voorstellingen van het paradijs en de verdrijving van Adam en Eva.

'Ik had hier vorig jaar nog een wichelroedeloper te gast. Een Duitser die zei dat hij nog nooit zo'n sterke positieve energie had gependeld als hier.'

In het hele huis hingen donkere olieverfschilderijen met portretten van de voormalige eigenaren van Femminamorta. Zwaarmoedige jongemannen, grijsaards met gemene ogen en gepoederde oriëntaalse schoonheden, ingesnoerd in korsetten en met zijden jurken aan.

'*Voilà*, mijn voorouders van vaderskant, de Raisi di Belfiore!' zei Valérie. 'Leden van het huis Bourbon, lafaards, moeders en hoerenlopers, visionairs, helden en poëten, heiligen en spoken – alles zat erbij. Tot Garibaldi ze in 1861 onteigend en steekproefsgewijs heeft gefusilleerd.'

Tante Poldi knikte. Tenslotte had ze *Il gattopardo* met Claudia Cardinale en Alain Delon al minstens twintig keer gezien.

'Alles moet veranderen, zodat alles hetzelfde kan blijven,' citeerde ze uit de film.

Wat er voor de Belfiores echter veranderde, was dat ze van generatie op generatie armer werden. Om de werking van de zwaartekracht van de ondergang tegen te gaan, gingen ze geleidelijk aan land verkopen en – mon dieu! – burgerlijke beroepen uitoefenen.

'Er spoken hier vast nog een paar rond,' stelde tante Poldi vast terwijl ze het portret van een bijzonder ongelukkig kijkende voorouder bestudeerde.

'Mon dieu, zeker weten!'

Aangezien haar Duits-Beierse-Italiaanse gast blijkbaar enthousiast was over het huis, liet Valérie tante Poldi ook meteen de wijnkelder ernaast zien. Een muffig gewelf met een reusachtige wijnpers van oeroud eikenhout, verschillende gemetselde bassins voor de most en oude houten vaten waarin een volwasene rechtop had kunnen staan. 'Hier pendelde de wichelroedeloper destijds het centrum van de positieve energie.'

‘Maar wijn wordt hier blijkbaar al heel lang niet meer gemaakt.’ Tante Poldi wees naar de vaten die onder het stof zaten en de rommel en matrassen die achter de pers opgeslagen lagen. ‘Dat is dan een hele verspilling van al die positieve energie.’

‘Mon dieu!’ bevestigde Valérie. ‘Oorspronkelijk was het hier allemaal wijnbouwgebied. De Raisi di Belfiore verbleven maar één keer per jaar op Femminamorta, als er geogst werd. Aan het eind van de negentiende eeuw was er een aardbeving en kwam het halve plafond naar beneden. Mijn overgrootvader is meteen het huis uit gevlucht omdat hij bang was dat het instortte. Hij heeft het huis nooit meer betreden. Mon dieu, honderd jaar lang is er niemand meer naar binnen gegaan. Tot mijn vader het in de jaren zeventig heeft onderzocht en vaststelde dat het nog helemaal in goede staat was. Er was door de aardbeving alleen wat kalk van de plafonds gekomen, dat was alles.’

‘En de wijn?’

Valérie schudde haar hoofd. ‘Na de *Risorgimento* hebben de Belfiores geleidelijk aan alles verpatst, om vooral niet te hoeven werken.’

Tante Poldi hoorde dat Valérie het huis van haar vader had geërfd, die haar moeder vlak nadat Valérie was geboren had verlaten.

‘Ze hebben elkaar liefgehad en gehaat. Zo’n vurige hartstocht verteert elke relatie.’

‘Een *amour fou*,’ zei tante Poldi, want ook daar wist ze alles van af, en ze dacht aan mijn oom.

‘Ik heb mijn vader nauwelijks gekend, maar toen ik over de erfenis hoorde, dacht ik dat het tijd werd om hem te leren kennen. Daarom ben ik Italiaans gaan leren en hiernaartoe gegaan. Maar, mon dieu, we zouden een kopje koffie gaan drinken!’

In de salon stonden een paar doorgezakte, met gebleekte lappen stof bedekte leren meubels rond een salontafel waarop een stapel oude folianten en stukgelezen pockets lagen. Overal waren boeken. Op de tafels, in de boeken- en vitrinekasten en in de oude bibliotheek, die, zoals Valérie vertelde, nog uit de late negentiende eeuw stamde.

Valérie serveerde papperige koekjes bij een afschuwelijk smakende espresso, waarvan tante Poldi de smaak verrijkte met een scheut uit haar zakflacon. Valérie nam vijf schepjes suiker. Tante Poldi vond haar steeds leuker.

Femminamorta, zo hoorde ze, was alles wat de Raisi di Bel-fiores nog van hun immense bezittingen hadden overgehouden. Om het huis te onderhouden en financieel het hoofd boven water te houden, verhuurde Valérie de leegstaande kamers aan toeristen.

‘Inmiddels is het meeste land eromheen van Russo.’

Tante Poldi spitste haar oren. ‘Kent u hem?’

‘Mon dieu, natuurlijk. Hij probeert al jaren om Femmina-morta van me af te troggelen en me om te praten.’

‘Is hij niet getrouwd?’

‘Gescheiden. Hij heeft een volwassen dochter die binnenkort gaat trouwen.’ Ze lachte. ‘Onze relatie is eigenlijk heel stabiel. Maar de afgelopen tijd schrikt hij niet terug van drastische maatregelen. Hebt u de leeuw gezien bij het poortgewelf?’

‘Ja. Maar zijn tweelingbroer is weg.’

‘Ja, die is inderdaad weg, mon dieu! Russo ontkent het wel, maar natuurlijk weet ik dat hij erachter zit. Het is een onmiskenbare waarschuwing dat zijn geduld bijna op is.’ Ze sprong ineens op. ‘Maar wat zit ik nou te klagen. Wilt u nog een andere kamer zien voordat u een beslissing neemt? U kunt zolang blijven als u wilt, over de prijs worden we het wel eens.’

Op dat moment schoot tante Poldi weer te binnen waarom ze hiernaartoe was gekomen en besepte ze dat er sprake was van een misverstand. ‘Eigenlijk ben ik op zoek naar Valentino. Valentino Candela, zegt die naam u iets?’

Valérie keek tante Poldi een paar tellen aan alsof ze de focus moest bijstellen om zich een nieuw beeld van haar gast te maken.

‘Natuurlijk,’ zei ze aarzelend. ‘Valentino. Knappe man. Hij werkt voor Russo, maar helpt mij soms ook in het huis en de tuin.’

‘Hij is sinds drie dagen verdwenen.’

Valérie reageerde onthutst. ‘Mon dieu. Nu u het zegt, ik heb hem ook al een tijdje niet gezien.’

‘Hij zei maandag tegen me dat hij ’s avonds nog iets op Femminamorta moest doen.’

Valérie dacht na, maar schudde toen stellig haar hoofd. ‘Nee, dat weet ik heel zeker.’

Tante Poldi liet haar het mozaïeksteentje zien dat ze bij de Candela’s had gepakt.

Valérie haalde haar schouders op en gaf het haar terug. ‘Heel mooi. Maar wat heeft dit met Valentino te maken?’

Tante Poldi liet het steentje in haar hand heen en weer wentelen. ‘Ik weet het niet.’ Maar aangespoord door de koffie, brandy en de positieve energie kwam er een gedachte in haar op. ‘Maar ik zou het graag persoonlijk aan signor Russo willen vragen. Het liefst zonder mezelf lang van tevoren aan te kondigen.’

‘Ik betwijfel of hij u zal ontvangen.’ Plotseling glimlachte ze weer. ‘Maar ik kan u een verkorte route laten zien naar het administratiekantoor.’

Een smal, licht stijgend pad leidde van Valéries tuin door een amandelboomgaard, langs een trapveldje en langs een moes-tuin. Tante Poldi zag het massieve, zandkleurige hoofdgebouw met Russo’s logo al, met daarachter strak in het gelid een rij palmbomen, en nog verder daarachter de Etna, waar de zon inmiddels langzaam achter zakte die de rookpluim roze en violet kleurde. Toch was het nog steeds heet. Na de koelte in Valéries huis brak het zweet tante Poldi weer uit en er ontstonden grijze kringen op de witte kaftan. Tante Poldi was sowieso niet bepaald een wandelaarster en vervloekte de hitte en het stof dat haar sandaaltjes ruïneerde en de schone kaftan tot over haar knieën bevulde. En nu kwamen er ook nog twee ruige vuilnisbakkenrashonden blaffend op haar af gerend. Tante Poldi was dol op honden, vooral op kleine mormels met onderbeet en een grote bek. Ze kon dan ook niet anders dan in haar handen klappen en ‘ja ja, ja ja, wat is er dan, ja ja’ te roepen. Wat in mormeltaal betekent: ‘Ja, spring rustig tegen me op met je

vuile poten!’ Dat lieten de keffertjes zich geen twee keer zeggen. Ze lieten dikke zwarte klodders vulkaanaarde, humus en stof op tante Poldi’s gewaad achter. Sneller dan ze kon vloeken, renden de honden alweer vrolijk verder op zoek naar ratten en avonturen.

Tante Poldi was zo stoffig, bezweet en vuil dat ze in de foyer van Russo’s palmbomenimperium natuurlijk meteen door twee bewakers in zwarte trainingsbroek en poloshirt werd tegengehouden en vriendelijk maar dringend werd verzocht het terrein te verlaten. ‘Het spijt ons, signora, maar u moet van tevoren een afspraak maken. Als u geen afspraak hebt, kunnen we niets voor u doen. Signor Russo heeft het erg druk. Nee, zonder afspraak is het écht niet mogelijk, ook al bent u speciaal uit Duitsland gekomen. Stuurt u ons een fax of maakt u telefonisch een afspraak met een van onze tuinadviseurs, die komt graag vrijblijvend bij u langs en maakt een offerte. Maar u kunt ook online bestellen. Fijne avond nog, signora.’

‘Ik zei het toch,’ zuchtte Valérie toen tante Poldi ontstemd naar Femminamorta terugkeerde.

De twee mormels – Oscar en Lady – dolden vrolijk om haar heen en beten elkaar in hun staart. Chagrijnig en dorstig stapte tante Poldi in haar Alfa. Ze had een biertje nodig om haar frustratie en de brand te blussen die binnen in haar oplaaiden.

Valérie kwam bij het zijraam staan. ‘Denkt u echt dat er iets met Valentino is gebeurd?’

‘Ik weet het niet,’ bracht tante Poldi vermoeid uit. ‘Ik wil hem alleen vinden voordat het misschien te laat is, begrijpt u?’

Valérie knikte. ‘Russo heeft meer dan honderd medewerkers. Waarom zou uitgerekend hij weten waar een van zijn oproepkrachten uithangt?’

Tante Poldi had nu echt heel erg dorst. Ze had dringend behoefte aan een biertje. Of twee. Of iets sterkers. En wel snel. Toch dacht ze over Valéries vraag na.

‘Kent u het gevoel dat je ’s ochtends wakker wordt en dat er iets verontrustends is? Een nauwelijks merkbare temperatuursverandering, de wind is gedraaid, het licht heeft een extra

schaduw, er komt iets aansluipen, het ijs waarop je staat kraakt zacht. Misschien heb je een enge droom gehad die je wilde waarschuwen, maar je herinnert je hem al niet meer. Het enige wat overblijft is een gevoel van onbehagen, dat je de hele dag houdt en je onduidelijke dingen toefluistert.'

Valérie keek tante Poldi aan.

'Wat ik daarmee wil zeggen, Valérie...'

De jonge vrouw maakte een afwimpelend gebaar. 'Ik geloof dat ik het wel begrijp. Hebt u zin om vanavond met me mee te gaan naar een kleine, ongedwongen *serata*, Poldi? Een neef van mijn vader heeft wat mensen uitgenodigd. Hij is een vreselijk saaie man, maar Carmela, zijn vrouw, kan fantastisch koken. Ze heeft sinds kort zelfs een klein kookprogramma op Canale Cinque, waar ze geraffineerde varianten van traditionele Siciliaanse gerechten presenteert.'

'Is er dan geen man die er alles voor overheeft om u te begeleiden?'

Valérie lachte. 'Mon dieu! Misschien ga ik gewoon liever met een vriendin. Bovendien... is Russo ook uitgenodigd.'

Tante Poldi straalde.

Erg ongedwongen werd de serata echter niet, want de gastheer, Domenico Pastorella di Belfiore, door iedereen Mimì genoemd, was een groot bewonderaar van Hölderlin.

Dit is het eerste boek in de serie over Tante Poldi

Eerste druk juni 2021

Oorspronkelijke titel *Tante Poldi und die sizilianischen Löwen*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © 2015 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Sylvia Wevers

Omslagontwerp Chris Andrews

Belettering Nederlands omslag Bert Holtkamp

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5445 4

ISBN e-book 978 90 261 5446 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5707 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.